

Ђирковићи
и њихово
шесторо деце

Чувају једни друге

Сабласна јесења тишина испратила нас је у село Ракино Брдо у Осмацима, у источном делу Републике Српске. Сивило као да је слутило да ћемо се тамо сусрести са тешком људском судбином

Текст и фотографије
Хуманитарна организација
„Срби за Србе“

У старом и оронулом кућерку, на четири воде, затекли смо осмочлану породицу Ђирковић. Отац Љубомир (44) каже да се сам јавио нашој организацији.

– Пратио сам ваш рад и видео да свакоме помажете, па сам вам се и ја јавио, шта ћу... – рекао је Љубомир.

Поред њега, ову породицу чине и мајка Анђелка (34) и њихових шесторо деце: Цвијета (16), Маја (13), Јована (10), петогодишње близнакиње Теодора и Магдалена, те беба Анђелко који има осам месеци. Упркос животу у оскудици, осмех ове деце није избрисан. Близокост међу сестрама се одмах примети. Чувају једни друге. Љубомир је једини запослен. У кући свуда влага и буђ, мирис устајалости и мемле. Мајчини уздах нам је рекао све, немоћно шири руке и говори:

– Највише се бојим за децу. Само да ми се они не разболе од ове буђи,

њима да не нашкоди. Најбитније ми је да су ми деца здрава – рекла је Анђелка.

Намештај је стар и одавно дотрајао, ни деке и пољаве прострпе по њему не могу помоћи. На попуцалим зидовима стоје старе иконе и кандило. Дрвени под је шупаљ, а кућу загрева чађави и истрошени „смедеревац“. Није нам било јасно ни како се успе скувати ручак на њему. Бунара немају, већ користе изворску воду. То је ризик јер лети чешће воду немају, него што је имају. Њих осморо, гура се у ових педесетак квадрата. Посвуда се налазе ствари па је питање да ли су ове девојчице имале прилику да икада виде сложене дечије ормане.

Као што би рекла народна пословица, једна мука никад не иде сама. Кров им стално прокишњава јер немају плочу.

– Чим падне кап кише, одмах прокишњава. Ето, сад су биле ове обилне падавине и све је прокишњавало,

Кућа нема ни једног стуба. Горе није плоча већ су кладе – објашњава Љубомир.

Тескоба живота стисла је ову породицу, али се не предају! Узгајају банту да се прехране. Мало парадајза, кромпира, лука... Посејали су и дулум и по ароније, али нису пронашли никог да је откупи.

– Хранимо и једну свињу, две овце и јагњад. Увек кажем, не морам ја да једем данас, нека моја деца и жена имају! Не морам ништа јести читав дан, али они морају имати. Имам ових својих десет прстију и за њих радим – изричит је Љубомир.

Волели бисмо да вам можемо речима описати и пренети како се осети колико Љубомир и Анђелка желе да ублаже муке своје деце.

– Нема довољно кревета за све, ове две мале и беба спавају са мном. На једном кревету нас четворо. Највише бих волела да деца имају своје кревете, да могу и имају где довести своје другарице. Би ове старије то, али немају где. Ко год да нам помогне, хвала му – рекла нам је Анђелка за крај.

И скромни Љубомир се захваљује.

– Ако можете да помогнете, ја бих био захвалан. Уколико не можете, ја бих се опет захвалио у моје име и име породице. И желим да будете живи и здрави и ви и ваша организација „Срби за Србе“ која помаже свакоме – закључио је Љубомир.

Наша организација је одлучила да заједно са хуманим људима овој породици изгради нову кућу. Планирана вредност радова износи 70.000 конвертибилних марака. Позивамо све људе широког срца да помогну Ђирковићима. ■

Љубомир и Анђелка са четворо најмлађих од својих шесторо наследника